

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 25.

22de juni 1901.

27de aarg.

To gode venner.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkomnende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. W a n g s e s, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 24.

Moses fødes.

Med dette stykke i bibelhistorien begynder vi paa anden Mosebog.

Vi er nu færdige med patriarkerne's historie. Nu finder vi Guds menighed ikke længer som en enkelt familie, men som et helt folk. Flere hundreder af aar har Jakobs familie boet i Ægypten og er bleven et talrigt folk. Det var derfor Gud lob dem ho der saa længe, forat de kunde blive mandsterke nok til at indtage det land, som Gud havde lobet Abraham, Isak og Jakob og deres aftom.

Men de havde det ikke godt i Ægypten paa det sibste. Josef og hans velgjerninger mod landet var for længe siden glemte.

Ægyptens konge var bange for hebræerne, at de kunde slutte sig til nogen af landets fiender og paa den maade faa magten i landet. Saa blev Israels hørn satte til haardt trællearbejde i den tanke, at det vilde stanse udviklingen. Men deri tog kongen feil. Israels hørn blev stedse talrigere. Saa befalede kongen de hebræiske jordemødre, at de skulde dræbe alle gutter, som fødtes. Men jordemødrene adløb Gud mere end mennesker. De var fromme, gudfrøgtige kvinder, som ikke vilde adlyde kongen i det, som var synd.

Saa befalede kongen, at alle hebræiske gutter, som fødtes, skulde kastes i Nilens flod.

Vi ser af alt dette, hvorledes Guds menighed har været forfulgt til alle tider. Men det nyhiter ikke menneskene at kæmpe mod Gud. Han fører sin vilje igjennem.

Nu begynder Moses's historie. Han var en af de gutter, som skulde kastes i floden. Hvorledes han blev det, siger bibelhistorien os. Gud styrede det saa, at dette spædbarn, som droges op af vandet, skulde engang komme til at føre baade kongen og landets krigere ned i vandet, og der skulde de blive liggende, mens det folk, som Moses tilhørte, seierriig skulde drage ud af

landet for at indtage det land, som Gud havde lobet dem.

Kongens egen datter frelst barnet. Men han skulde blive en hebræer, ikke en ægypter, derfor søiede Herren det saa, at hans egen moder fik opdrage ham. Derved fik han lære at kjende sit folk og sine fædres Gud. Det er meget vigtig, at man lærer at kjende den sande Gud fra barndommen af. Senere, da Moses blev stor, bragte moderen ham til Faraos datter. Som hendes søn tilhørte han kongefamilien og var medlem af hoffet. Derved fik han adgang til ægypternes visdom og dannelse. Ved hoffet kunde han lære mange nyttige ting om, hvorledes et folk skal styres og regjeres. Og det kom ham vel med, da han senere selv maatte styre og regjere sit folk.

Men hvor meget nyttigt og godt end Moses lærte ved det ægyptiske hof, saa betragtede han dog den gudsfrøgt, som han havde lært af sin moder, som langt mere værd end alle hebenste kundskaber. Han ansaa det for langt større ære at tilhøre Guds folk, selv om det var et trællefolk, end at være Faraos datters søn og tilhøre den hebenste kongefamilie.

Deraf skal ogsaa vi lære at betragte det som vor største ære at tilhøre Guds menighed. Det er en langt større ære at være et Guds barn end at være præsidet af de forenede stater eller konge af England eller tysk keiser. Det havde Moses lært af sin moder.

I skoven.

Oversat fra engelsk.

Første kapitel.

Midt i en stor skov var der et høgetræ. I høgetræet var der et rede, og i rebet var der fem smaa unger, af hvilke den yngste hed Konrad.

Konrad var et ungt ekorn. Baade hans far og mor sagde det, og de var naturligvis de bedste dommere. Det samme sagde et jordekorn, som hed Goody Brown, og som boede ved høgetræets rødder.

Konrad var tidlig bleven opdragen til at være artig og opmærksom mod jordekornet. Det var ikke dets feil, men dets ulukke, det stakkars lille ting, at det ikke var et træekorn, sagde Konrads mor. Hun skulde aldrig glemme, hvilken møie jordekornet havde havt

med at komme op i træet, da hun havde saa vanskeligt for at klatre; men hun vilde gjerne se Konrad straks efter han var sødt.

Hun bragte en hasfelnød med til Konrad i hver af sine kjæveposer; thi skjønt hun kun var et jord-ekorn, var hendes mand meget rig og havde et rum fuldt af vinterforraad nebe ved en gang, som slyngede sig imellem høgetræets rødder.

Der var ikke meget rum til forraad oppe i det luftige hjem imellem grenene, — men saa var de ogsaa træ-ekorn, og det vilde været under deres værdighed at samle forraad for vinteren. Derfor mødte Konrads mor meget naadigt hasfelnødderne til sin søn, og jord-ekornet var særdeles tilfreds.

Konrad spurgte, hvorfor hun var saa kort, og havde saadan strid pels og stribet ryg, samt en pose i hver kjæve. Men hans mor fortalte ham, at smaa ekorn ikke maa gjøre spørgsmaal, derfor spiste han sine nødder og stirrede paa Goodys lange næse og hale, som hun slæbte efter sig istedenfor at bære den opreist, ligesom hans mor gjorde.

Konrad syntes, det maatte være meget bekvemt at have kjæveposer; men hans mor lagde kjærligt sin pote paa hans hoved og sagde, at han nok lidt efter lidt vilde skjønne det bedre. Men hans far mente, at han virkelig ogsaa undertiden gjerne vilde være et jord-ekorn, — der var saa mange besværligheder forbundne med en høi stilling, og skjønt de boede i toppen af træet, skulde han intet have imod at have en velfylt madbod, ligesom hans nabo Brown der nedenunder. Konrads mor rystede paa hovedet og rettede sin hale endnu mere i veiret; det kunde rigtignok aldrig jord-ekornet gjøre.

Det var midt paa dagen i støven og en meget varm sommerdag; derfor var det bedre at være i støven end noget andet sted. Dette sagde nu i det mindste ekornet, idet det klatrede op i trætoppene, hvor grenene skævede frem og tilbage for det milde vindpust.

“Endnu bedre at sidde og spise under et skyggefuldt telt”, tænkte skovmusen, og indrettede sig meget hyggeligt under en paddehat, der hævede sig over den som et lidet hvælvet tag, gjennem hvilket aldrig nogen solstraale kunde skinne.

“Allerbedst at gjøre, som jeg gjør”, sagde vandrottens, idet den plumpede ud i bækken. Solen brændte varmt paa vandet, men den lille vandrotte dukkede kun en smule dybere, og det

kjøliger vand lukkede sig over det sorte hoved. Bludselig forstummede insekternes summen i den stille luft. Den øvre verden, hvor guldfimedene glitrer, hvor siv og vandplanter bølger, hvor svalerne slagrer om efter myggesværme, er bleven stille; du hører kun bækkens rislen, idet den snor sig mellem stenene paa bunden og vandliljernes rødder.

Dernebe imellem siv og vandplanter, der har vandrottens sin lille verden.

Men høit oppe sad Konrad i trætoppen og titte høit og labt med sine sorte øine. Dersom han havde været ældre og haft mere erfaring, vilde han have faldt i søvn, ligesom hans forældre og andre fornuftige væsener gjorde i midnagsstunden. Men Konrad havde ingen erfaring; derfor blev han ogsaa vaagen.

Dg hør nu, hvad Konrad saa.

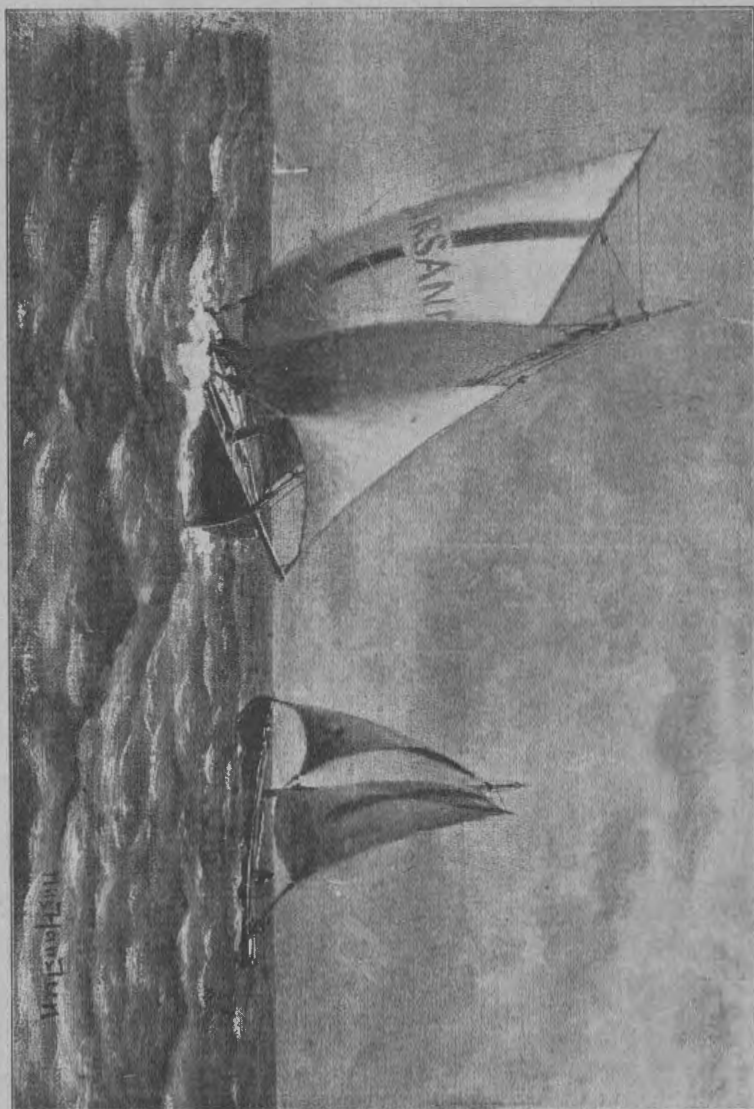
Solen stod netop lige over hans hoved, og skyggerne var saa korte, at de kun faldt som smaa sorte pletter fra det ene blad over paa det andet. Naarsombest et blad viftede, smuttede straks et solglimt ind, saa det næsten saa ud som om solskinnet og skyggen legte gjemsel sammen.

Dg solstraalerne fandt mange smukke ting at lege med. Der var den gultoppede gjerdesmut, der sad paa en gren som en liden bronning med sin krone paa hovedet og med en baggrund af grønne blade. Paa en gren lidt længere nebe i det samme træ sad den lille dompap med sine smukke fjær, som den zirligt pnytede. Der var store brune og gule bier, som summende omkring lindetræernes blomster. Der var ogsaa egenødder; endnu var de grønne, — de vil nok brunes i solen, — jo før jo bedre, tænkte Konrad, idet han betragtede dem med kløgtige øine. En grøn og gul torbist spaserede langsomt paa egebladet.

Længere nebe blev solstraalerne ganske borte i smaafrattet, som bestod af bregner, bild eseu og kort hølgende græs. Dernebe var nu igjen en hel travl verden af flittige insekter, myrer og langbenede græshopper, mariehønen med sin røde kaabe, adstabile sneglere og lodne larver. Konrad, som sad oppe i høiden, saa ned paa dem, omtrent som vi ser ned paa ekornet.

Alt dette saa Konrad. Sandsynligvis vilde han have set endnu meget mere — ialfald var dette ikke halvdelen af, hvad der var at se —, men saa hørte han en svag raslen mellem bladene bag sig, og en blød, brun hale strøg over hans fjæs. Da saa han omkring hjørnet et par

Sjuff brys

Elin læser for børnene.

lyse øine lige skjelmst paa ham, og straks kom der farende op til ham langsad grenen det bedste, netteste og mest glinsende lille ekorn, han nogeninde havde seet.

"Er du ogsaa vaagen, Ermine?" spurgte Konrad hvistfende.

"Ja Ihsbaagen, bror Konrad", — og den lille tingest hoppede af glæde ned paa en lavere gren.

"Tag mig, hvis du kan", sagde hun lystig, idet hun vendte sit næsbise lille brune fjæs henimod Konrad.

Derpaa begyndte disse to ugangsbør at lege gjemsel op og ned i træet, sludrende og springende, saa grenene slog omkring og bladene raslede, uden at tænke paa, at alle andre sov, og at der skulde være albeles stille i træet.

Nu vaagnede deres far og mor meget misfornøiede. Derpaa vaagnede deres to brødre, Ambrosius og Sylvan, meget ærgerlige; og søster Judy, hun var ikke egentlig vred, men fornærmet paa foreldrenes vegne.

Men det værste var, at de vækkede bedstemor, som var gammel og trængte til al den søvn, hun kunde faa. De skræmte hende saa, at hun ikke kunde sove mere den dag.

Konrad og Ermine blev sendte ned til hendes hul paa den laveste gren for at bede om forladelse. Det var et smukt, stort hul, rigt behængt med mos og med friske, grønne blade i bunden, men saa mørkt, at Konrad snublede over en gren midt i indgangen. "Men kjære! du kommer jo som en muldvarp og ikke som et velopdraget ekorn", sagde bedstemoderen barskt.

(Fortf.)

Min!

Jeg var en fireaars gut, da der en dag kom et fortrændt brev; mine foreldre brød det og læste det — taarerne fylbte deres øine — min faders moder var død.

Nogle uger senere kom der en bogladning forskjellige fager til os; det var min bedstemoders efterladenskaber. Blandt dem fandtes ogsaa en stor, tyk bog. Min moder sagde til mig: "Se, det har været din kjære bedstemoders bibel, og hun har udtrykkelig bestemt i sit testamente: "Min bibel skal den lille Georg have", den tilhører altsaa dig." Hvor jeg var lykkelig! saadan en tyk, stor bog — min. Ganske vist fik jeg knap lov til at røre den, men den blev lagt ind i den pene stue paa et lidet bord. For

det meste var denne stue tillukket, men naar døren engang imellem stod aaben, listede jeg mig hen til bordet og betragtede med stille glæde og fuld af ærefrygt den store, tykke bog — min bog — paa alle kanter.

* * *

Jeg blev større, kom i skole, lærte at læse, skrive og regne. Hjemme i hjørnet af dagligstuen var der stillet et gammelt hjøttenbord op — det var mit arbejdsbord. Derpaa stod min "ABC" og min regnebog, smaa, tynde bøger. Hvor vilde jeg gjerne have min store, tykke bibel staaende der, saa vilde biblioteket se bethdelig mere anseeligt ud. Jeg fremkom altsaa med mit ønske for moder. "Ja, du kan jo have din bibel der, men se til, at du passer godt paa den!" Hurtig var jeg inde at hente den og bar nu omhyggelig min bibel hen til arbejdsbordet. Saa stod den der, "ABC"en og regnebogen lænede sig fortrolig op til den store, tykke bog — men jeg sad foran min bogstat og glædede mig kongeligt.

Med tiden lærte jeg, hvad en gut skal lære; mange andre bøger kom til at staa ved siden af de første tre. Min bibel blev altid staaende i midten. Nu kunde jeg læse i min bibel. Jo, der stod det altsammen sort paa hvidt, hvad læreren fortalte os i skolen, og jeg læste og læste det igjen. O, hvor har jeg mangen gang i mine stille tanker takket min bedstemoder, at hun netop havde betænkt mig med denne bog i sit testamente.

Af den "lille Georg" blev der lidt efter lidt en større (d. v. s. en "længere") Georg, hogen talte ligesaa vel til de smaa som til de store, og jeg besluttede, at jeg vilde være prest. Jeg studerede teologi. Mange kostelige bøger kom til mine andre; men min bibel stod altid i midten. Og idag? Da er jeg prest, er blevet, hvad min kjære bedstemoder maaste i det stille har ønsket, og jeg er det gjerne, og vilde ikke bytte med noget andet kald i den hele verden. Nu glæder jeg mig end mere over den store bog, jeg kjender den nu ikke blot fra det høre, men ogsaa fra det kostelige indhold, og ogsaa om dens indhold kan jeg nu sige: "Mit", mine er alle forjættelserne, mit det glade budskab, det er min frelser, der er født, min gudsfreden, himmeltrøsten, mine kræfterne og styrken. Og naar den vantro verden taler nedsettende om min bog, om ogsaa store "lærde" herrer kritiserer den, hvad anfægter det mig? Den er og bliver alligevel min bog, mit kjære, dyrebare Guds ord.

Katten i ovsbænken.

Dg katten laa i ovsbænken,
han klagede sin store nød:
han havde saa vondt i ho'bet,
han troede, det blev hans død.

"Aa hei og haa", sa rotten,
"aa nu er katten død!
Nu kan vi gaa i stabet
og gnage ost og brød."

Hædre din fader og din moder!

En barneven har fortalt os følgende: I min barndom kjendte jeg to brødre, sønner af en kufft hjemme paa herregaarden. Den ældste af gutterne hed Karl, den yngste August. Karl var ingen snild gut, han havde et stivt sind. Saalænge faderen levede, holdt han vistnok Karl itømme, naar han var hjemme, men hans mor havde mange vanskeligheder med ham.

Faderen døde, og det blev nu tunge dage for enkens med sine to gutter og en liden pige. Karl blev mere og mere slem og forlebede ogsaa sin yngre bror til ulighed.

Jeg erindrer endnu, skjønt det er mere end 40 aar siden, hvordan jeg engang blev vidne til et optrin mellem gutterne og deres mor. Hun var en from, stille kvinde, og hun sørgede meget over sine sønners vildestab.

Karl havde i kaadhed bræbt naboens kat paa en grusom maade, og havde narret sin bror til at bære med. De havde paa en søndag formiddag, da deres mor og søster samt naboerne var i kirke, først stude tilmaals paa det arme dyr og siden pint det til døde.

Da deres mor kom hjem og fik høre, hvad de havde gjort, gav hun dem en alvorlig reveselse, men Karl svarede hende uforstammet, han tog ikke mod straf af en gammel kvinde. Da hun imidlertid vilde udføre sin tugt, sparkede han hende, saa hun faldt besvimet om. Børnene troede, at hun var død, og baade August og Anna begyndte at græde højt, men Karl stod der stiv og trodsig.

I det samme kom jeg ind i stuen og udbrød oprørt: "Karl, vi har lagt mange gange sammen, men nu vil jeg aldrig have noget med dig at gjøre. Du har glemt det fjerde bud, og Gud vil straffe dig for det, det er jeg vis paa."

Jeg styrkede hjem og fortalte mine forældre, hvad jeg havde været vidne til. De skændte sig

hen for at se, om enkens virkelig var død; da var hun imidlertid kvinden til, men laa sig paa sin seng.

De to yngre søstrende sad endnu grædende ved sengen, men Karl var sprunget sin vei. Han havde ikke bedt sin mor om tilgivelse, men havde truet med aldrig at komme igjen.

August og Anna blev fra nu af mere fjærlige og omhyggelige om sin mor; og da August ikke længere var under sin brors indflydelse, blev han en brav, arbejdsmagende gut til støtte for sin mor og søster. Vi gik sammen til konfirmation og saa fik han tjeneste paa herregaarden, først som staldbut og senere som kufft. Han vedblev at bo hjemme hos sin mor og delte, hvad han tjente, med hende. Ogsaa Anna fik en god tjeneste og gjorde sin mor glæde.

Men hvordan gik det saa med Karl? Han drog til byen W., hvor han kom i lære hos en skomager. Han var slet til at arbejde, og det syntes at gaa godt for ham en tid; men hans opførelse mod moderen laa dog som en byrde paa hans samvittighed; han havde aldrig fred i sin sjæl. Han var for stolt til at ydmyge sig og bekjenne sin skyld for Gud og bede sin mor om tilgivelse, og saa gik aar efter aar. Efter seks aars forløb vilde han dog gaa til sin hjembygd. En søndag gik han afsted med nogle kamerater, og paa veien vilde de bade i elven; bagefter vilde han saa gaa og besøge sin mor. Mens de nu badede, hørte kameraterne pludselig et skrig fra Karl; de saa ham fegte med armene og saa synke i dybet. Da han atter kom op, hørte de ham raabe, saa stenene kunde røres ved det: "Mor, mor, kjære mor!" Saa sank han igjen. Inden kameraterne kunde komme ham til hjælp og saa ham paa land, var livet udslettet.

Veslegutten i skogen for.

Veslegutten i skogen for,
tusled sig væk fra far og mor.
Munden var ganste blaa af bær:
"Du, aa du! her er mange her",
tænkte gutten.

Dg han stattede paa nogen fod
mellem graner og fururod.
Han var liden hjemme hos mor:
"Men i skogen, her er jeg stor",
tænkte gutten.

Gud lagde den i en fordybning.

En mor i New York, der i stilhed syselede med sit husarbejde, blev forstyrret ved den rystende nyhed, der bragtes hende: „Kom over til politistationen. Dit barn er overkjørt af en ekspresvogn.“

Hun skyndte sig til stationen og fandt sit barn omringet af fremmede. Lægen var endnu ikke ankommen. Hun blev fortalt, at hjulet gik over barnets ene fod, men ved undersøgelsen kunde hun ikke finde nogen skade paa foden. Hun sa da til den lille:

„Min kjære Willie, hvorledes kunde vognen gaa over din fod uden at knuse den?“

Willie saa sin mama ind i ansigtet og svarede:

„Mama, jeg formoder, at Gud lagde foden i en fordybning.“

D. a R.

Opløsning paa gaader i nr. 23.

Sirlantgaade: S i n a
i v a r
n a i u
a r n e.

Begravede byer: 1. Paris.
2. Keapel.

Billedgaade: Har en fod, saar en nok sto.

Sirlantgaade.

a a a a
d. d. i i
i g. n. n
n. n. l. o.

Het ordnet kan denne figur læses lodret og vandret, og linierne betegner da:

En af de gamle norske guder
Et pigenavn
Et vigenavn
Et slydskab.

Begravede byer.

1. Hø: vi har frakt mad, rider vi ikke heric. (En hovedstad.)
2. Min søster skal bo der i dor med mig. (En by i Norge.)

3. Ellens lille fugl var død. (En by langt nord.)

Rebusser

I

Denne bogstav betegner fulst og efternavn.

M

B. K.

II

123

Holf Berentzen.

Fiskerbillede.

Hvor er den forulykkede turist?